

GILLETTE: BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: SZÁMLA A HALÁL UTÁN

The Art of Attraction · 07

A halál sosem vált problémává. Egy magamfajta férfi számára az egyetlen gond a hely megválasztása volt, és ha megkaptam volna ezt a lehetőséget, biztosan a legjobbat választottam volna: egy nő ágyát, akit nem ismerek.

Szerintem messze ez volt a legszebb átmeneti pont aközött, amik vagyunk, és amivé leszünk, mindig azzal a tervvel, hogy hozományként magunkkal visszük a gyönyör appját.

Ahahahahahah

Hat klinikai kóma próbálkozott, és vallott kudarcot, nagyjából negyvennyolc óra és legfeljebb harminc nap közé becsült várható élettartammal. De akik ezeket az előrejelzéseket adták, gyakran orvosok voltak – azok, akiknek a receptjeit az állami egészségügy fizeti, és nem csak ők: az is, aki a szeretőjével megy szabadságra a gyógyszercégeknek szóló célzott receptekbe rejtett díjakból –, és soha, de soha nem egy meteorológiai szakértő valódi előrejelzése.

És minden alkalommal ott feküdt az ágy mellett – pontosan, és amennyire emlékszem, mindig ugyanaz, ugyanaz a formátum és szín, ugyanazok a részletek, légzőlyukak nélkül, mintha méretre készült volna – egy koporsó névtáblával:
FERDINANDO FREGA.

Senki sem mosolygott, de mindig ott maradt, várakozva, miközben a pokol igazgatótanácsa azt mérlegelte, kifizetődőbb-e a földön hagyni, hogy a gillettenarrative.com-mal mindenkinek a tökére menjek, vagy átengedni arra a helyre, telefon és pénz nélkül, ahol talán egy új ALFHABETDEVIL-t alkotnék, amely biztosan az ő jelenlegi formátumukat is felborította volna.

És amikor kiderült, hogy a földön kell maradnom, egy nap még a temetkezési vállalkozás számlája is megérkezett, ezzel a leírással a részletekben és a költségtételekben:

6 megálló a halottaskocsinak;

A koporsó lefoglalása;

Dupla héjú modell, XXL méret;

Nyolc koporsóvivő harminc órán át igénybe véve;

Karbantartás és várakozási idő készenléttel;

Adók és áfa.

Kamat és értékkövetés.

Összesen: 3500 euró, banki átutalással fizetendő a számla keltétől számított 30 napon belül.

A varázs hatása alatt megnéztem a címzett adatait, abban a hitben, hogy tévedés történt, ehelyett a sajátjaimat találtam, tökéletesen pontosan. Kétség sem fért hozzá: a halottnak kellett fizetnie az élőért, és a követelés vitathatatlan volt.

De senki sem tudta, hogy én olyan vagyok, akire nem számíthat. A kórházból kijőve, a szabadidőmben és az otthoni

hosszú várakozás alatt gondoskodtam róla, hogy felhívjam a temetkezési céget, és az elhunyt fiának adtam ki magam. Némi befektetett idő után, egyik viccet a másik után sütvé el, és elnyerve a titkárnő rokonszenvét, meghívtam vacsorára, és ő gond nélkül elfogadta. Elvégre csak a halott fia voltam.

Első kézből látnám az ügyet, és megérteném, mi történik azután, hogy egy férfit definíció szerint halottnak tekintenek – de élve mesélhetném el. Ez bővölt el.

Elmentem érte a lakására. Erős, édes parfümöt viselt, olyat, amely azt mondja: vigyél, a tiéd vagyok. Negyven körül járt, nem éppen az első ifjúsága virágjában.

Én jóval idősebb voltam, de a családomban a kor mindig is vélemény volt, nem tény a születési anyakönyvi kivonaton, és különben is, az ember nem a személyi igazolványával fekszik ágyba: az a templomba kell, amikor megházasodsz.

Vacsora után vitattam a halálszámlát – nem magukat a szolgáltatásokat, azok szentek és vitathatatlanok voltak, hanem a minőségüket és a típusukat, amelyekről sem megállapodás, sem ajánlat nem született: a megrendelés automatikusan ment ki. Szegény érezte a pillanat nehézségét, és nem tehetett mást, mint hogy kedvezményt ajánlott. De mennyit?

Nem akartam agresszívnak tűnni – elvégre én voltam a feltételezett halott –, ezért a pénzügyi részt egy másik napra halasztottam, és ő beleegyezett.

Amikor ki kellett fizetni a vacsorát, mintha varázsütésre, rájöttem, hogy nincs nálam a tárcám, de ő elég kedves és

szíves volt ahhoz, hogy azt mondja, elintézi, semmi gond. Még ma is emlékszem az összegre: 169 euró.

Amikor eljöttünk, hazavittem, és elnézést kértem.

Elmagyaráztam, hogy elvesztettem a tárcámat az összes iratommal együtt, és hogy arra az estére a romantika is a talált tárgyak között marad.

Mosolygott, de nem fűzött hozzá semmit. Bólintott, ahogyan csak a nők tudnak.

Nagyjából egy órával később írtam neki egy üzenetet, hogy megtaláltam, aztán azokat a sorokat, amelyek megdöbbenették:

Tudod, én vagyok az a számláról.

Mondtam, hogy halott vagyok.

Az a baj, hogy még élek, és továbbra is pénzébe kerülök a cégednek.

A 169 euró a bizonyíték.

Soha ne bízz egy férfiban, aki nem hajlandó meghalni.

Ferdinando